

zeje z názoru, že k výměru ministerstva sociální péče ze dne 15. ledna 1935 nelze v projednávaném sporu přihlížeti, poněvadž žádná ze sporných stran se naň neodvolala.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalovaná, zastávající právní názor, že ustanovení § 3 vlád. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. lze vztahovati toliko na exekuci uhrazovací, nikoli však na exekuci zajišťovací, nemá pravdu. V důvodové zprávě ze dne 4. června 1934 (tisk poslanecké sněmovny č. 2604/1934) k § 46 návrhu zákona o náhradě podle zákonů o stavebním ruchu a o bytovém hospodářství obecně prospěšných stavebních sdružení, souhlasícímu s ustanovením § 3 vlád. nař. ze dne 13. července 1934, č. 160 Sb. z. a n., se praví, že podle § 46 k návrhu z nařízení ministerstva sociální péče nesmějí býti částky, zapravené členy k úhradě stavebního nákladu, stavebním sdružením vypláceny ani jednotlivými členy zažalovány nebo exekučně vymáhány po dobu určenou ve výměru ministerstva sociální péče, a že vyplácení takových částek a jejich vymáhání členy sdružení bez zřetele na to, má-li sdružení k tomu účelu volné prostředky, ohrozilo by netoliko bezpečnost zápůjček, nýbrž i samo trvání stavebního sdružení. Z toho je jasně viděti, že, když po dobu moratoria stanoveného podle § 3 vlád. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. nesmějí býti stavební příspěvky jednotlivých členů ani zažalovány, nelze pro ně vésti ani exekuci zajišťovací. I exekuci zajišťovací mohlo by býti hospodaření stavebního družstva podvázáno, ježto by se družstvu odňala dispozice s jměním exekucí tou zasaženým a tím by bylo ohroženo i samo trvání družstva.

Co se týká otázky, zda prvý soud právem přihlížel k výměru ministerstva sociální péče ze dne 15. ledna 1935 čili nic, není potřebí se otázkou tou zabývati, neboť i výměr ze dne 4. listopadu 1935, kterým ministerstvo sociální péče prodloužilo odklad výplat stavebních příspěvků stanovený výměrem ze dne 15. ledna 1935 na základě § 3 vládního nařízení č. 160/1934 Sb. z. a n. na další dobu od 1. ledna 1936 do 31. prosince 1938, jest považovati za novou skutečnost, vymáhaný nárok zastávající, a ježto vznikla teprve po vzniku exekučního titulu, jenž exekučnímu řízení, o které jde, jest základem, jsou splněny podmínky § 35 ex. ř. Výměrem ze dne 15. ledna 1935 byla vymáhaná pohledávka stavena jen do 31. prosince 1935, kdežto výměrem ze dne 4. listopadu 1935 byla stanovena na dobu další. Toto potomní prodloužení stavení lze uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř.

Čís. 16046.

Pojištění smluvní.

Závazek společníků výdělkové společnosti obecnoprávní (§§ 1175 a další obč. zák.) k zaplacení pojistné prémie při pojištění proti škodám jest nedílný, je-li pojištěna věc náležící jim vespolek a závisí-li jejich nárok na plnění z pojistné smlouvy na zaplacení celé pojistné prémie.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1937, Rv I 1338/35.)

Proti žalobě na zaplacení pojistné prémie 1400 Kč namítl žalovaný, že pojistná smlouva o pojištění proti škodám na strojích byla sjednána na účet firmy Bratří U.-ové, výroba křemenového šterku. Žalovaný jest vlastníkem pouze jedné desítiny lomu a připadá tudíž na něho jen jedna desítna pojistné prémie. Uvedená firma není protokolovanou firmou, nýbrž jen výdělkovou společností podle občanského práva, a ručí proto každý společník za závazky její podle hlav. S o u d p r v é s t o l i c e vyhověl žalobě jen co do částky 155 Kč 55 h s přísl., t. j. co do jedné desítiny zažalované částky. O d v o l a c í s o u d uznal zcela podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní názor dovolatelův, že jest vázán jen podle výše svého společenského podílu, není správný. Třebaže jde o podnik výdělečné společnosti podle obecných ustanovení §§ 1175 a násl. obč. zák., dopouští ustanovení § 1203 obč. zák. také ručení nedílné všech společníků za společné jejich závazky vůči třetí osobě. Nemusí při tom jíti na jejich straně ani o obchod, neboť podle § 890 obč. zák. stačí k založení takového výjimečného závazku nedílného také skutečnost, že jde o nedílné plnění vůbec. V souzené rozepři jde o takové plnění, jehož nedílnost se zakládá v ustanoveních pojistné smlouvy. Podle čl. 7 všeobecných podmínek pro pojištění proti škodám na strojích a strojových zařízeních závisí totiž pojistníkův nárok na tom, aby byla celá pojistná prémie včas zaplacena; to jest zřejmé zvláště z ustanovení odst. 3 uvedeného článku, podle něhož jest pojistitel za předpokladů tam uvedených prost závazku plniti, není-li prémie v době pojistné příhody ještě zaplacena, tedy c e l á prémie. Z toho jest souditi na nedělitelnost nároku a závazku na obou stranách, neboť byla-li by zaplacena jen část pojistné prémie, nechrání to před ztrátou c e l é h o náhradního nároku. Zásady vyjádřené v rozhodnutí č. 13818 Sb. n. s. jest tedy užití i v souzeném případě a dovolatel marně poukazuje na to, že základem řečeného rozhodnutí byl jinaký skutkový děj. Rovněž bezdůvodně se žalovaný dovolává § 1008 obč. zák., neboť tu nejde o případ, jež by bylo posuzovati podle uvedeného zákonného ustanovení. Z těchto úvah jest zřejmé, že tu jest nedílný závazek žalovaného a že tudíž žalobní nárok na zbytek celé prémie jest odůvodněn.

Čís. 16047.

Není-li umluveno něco jiného, jsou výměnkářské dávky obilí splatné čtvrtletně předem. V tom, že výměnkář přijímal bez námitek obilí po mnoho let teprve po žních, nelze spatřovati beze všech pochybností vzdání se nároku na splatnost dávek podle zákona, změnily-li se přestěhováním výměnkáře do jiné obce značně jeho poměry.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1937, Rv I 2591/35.)